

Vergaderjaar 1993–1994

23 431

Wijziging van de Wet van 13 mei 1993, Stb. 283, tot uitbreiding en wijziging van de Wet milieubeheer (afvalstoffen) en enige andere wetten

Nr. 6

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

1 november 1993

Met genoegen nam ik ervan kennis dat het verslag zeer kort na indiening van het wetsvoorstel werd uitgebracht en dat daarin de bereidheid werd uitgesproken mee te werken aan een snelle afhandeling van het wetsvoorstel. Op de vragen ga ik hieronder graag in.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de CDA-fractie merk ik het volgende op.

De wijziging in artikel III, onderdeel C, leidt er inderdaad toe dat de provinciale bevoegdheid om ontheffing te verlenen ook intact blijft voor provincies die vóór 1 januari 1994 een zogenaamde rudimentaire provinciale milieuverordening hebben vastgesteld.

De artikelen VII en VIII, zesde lid, van de wet van 13 mei 1993, Stb. 283, tot uitbreiding en wijziging van de Wet milieubeheer (afvalstoffen) – hierna: afvalstoffenregeling Wm – bepalen immers dat de op de datum van inwerkingtreding van die wet (voorzien op 1 januari 1994) bestaande rechtstreeks werkende regels uit de provinciale milieuverordening en (in afwijking van artikel XIX van de wet Plannen) uit de provinciale grondwaterbeschermingsverordening, van kracht blijven tot uiterlijk twee jaar na die inwerkingtreding.

Artikel VIII, zesde lid, is bij de zevende nota van wijziging ingevoegd (Kamerstukken II 1992/93, 21 246, nr. 49). In de toelichting bij deze nota van wijziging is expliciet verwoord dat waar in het overgangsrecht gesproken wordt over «provinciale verordening», zowel de provinciale grondwaterbeschermingsverordeningen worden bedoeld, als reeds voor 1 januari 1994 vastgestelde provinciale milieuverordeningen met rechtstreeks werkende regels voor inrichtingen in grondwaterbeschermingsgebieden. Dit is ook uiteengezet in de Circulaire regelgeving ten aanzien van inrichtingen in grondwaterbeschermingsgebieden en aanverwante onderwerpen (Stcrt. 1993, 145; paragraaf 4.3.1).

Voor zover het aanwijzing van opsporingsambtenaren ingevolge de nieuwe Politiewet betreft, lijkt er naar mijn mening sprake van een misverstand bij de leden van de PvdA-fractie. Juist met de in artikel I van het onderhavige wetsvoorstel voorgestelde wijziging van het overgangsrecht van de wet VAR wordt bereikt dat slechts eenmaal, in het kader

van de nieuwe politiewetgeving, behoeft te worden overgegaan tot aanwijzing van opsporingsambtenaren. De termijn waarbinnen die aanwijzingen zouden moeten zijn vernieuwd, is immers niet in de Wet milieubeheer opgenomen maar in de wet VAR. De verlenging van die termijn met de termijn van de Invoeringswet Politiewet moet dan ook in de wet VAR plaatsvinden.

Ter aanvulling zij hier nog vermeld dat de verwijzing in de memorie van toelichting naar artikel 3 van de Invoeringswet Politiewet niet geheel volledig was. Deze moet zijn: Afdeling 1, hoofdstuk 2, artikel 3.

Naar aanleiding van de vraag van de leden van de VVD-fractie over het verschil tussen het onderhavige wetsvoorstel en het door die fractie bij de parlementaire behandeling van de afvalstoffenregeling Wm ingediende amendement inzake de mogelijkheid voor provincies om in grondwaterbeschermingsgebieden rechtstreeks werkende regels te kunnen blijven stellen met betrekking tot inrichtingen (Kamerstukken II 1992/93, 21 246, nr. 30), merk ik het volgende op.

Het amendement had een meer algemene strekking dan artikel III, onderdeel A, onder 1, van het onderhavige wetsvoorstel. Het amendement maakte het mogelijk voor de provincie om ten aanzien van alle inrichtingen, zonder enig voorbehoud, rechtstreeks werkende regels te stellen. Het wetsvoorstel daarentegen maakt onderscheid tussen vergunningplichtige en niet-vergunningplichtige inrichtingen. Ten aanzien van vergunningplichtige inrichtingen geldt het primaat van de zogenoemde één-document-gedachte, waarbij de voor een vergunninghouder geldende regels zo veel mogelijk in één document zijn vervat. Indien de provincie ten aanzien van dergelijke inrichtingen regels wil stellen, zal zij gebruik moeten maken van instructieregels krachtens artikel 8.46 van de Wet milieubeheer.

Slechts voor niet-vergunningplichtige inrichtingen dient noodzakelijkerwijs een uitzondering te worden gemaakt op het primaat van de één-document-gedachte. De mogelijkheid tot rechtstreekse sturing op het gebied van het afvalstoffenbeleid is al gewaarborgd in de afvalstoffenregeling Wm. Zo'n mogelijkheid beoogt het wetsvoorstel nu ook te verschaffen voor het stellen van regels die sterk plaatsgebonden zijn, zoals ter bescherming van grondwaterwingebieden. Regels op centraal niveau zijn daar uit de aard der zaak nu eenmaal minder geschikt voor.

Tenslotte zij vermeld dat het noodzakelijk is het wetsvoorstel op een tweetal punten aan te vullen. Het bleek nodig om artikel XXII, zesde lid, van de wet VAR aan te vullen om buiten twijfel te stellen dat handelen in strijd met de in die bepaling bedoelde verordeningen voor glastuinbouwbedrijven strafrechtelijk kan worden aangepakt.

Artikel XXII, zesde lid, bepaalt dat een inrichting die onder een bestaande glastuinbouwverordening krachtens artikel 3 van de Hinderwet valt, niet vergunningplichtig is totdat een algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 8.40 van de Wet milieubeheer voor een dergelijke inrichting in werking treedt. Tot die tijd blijven dan de voorschriften van de glastuinbouwverordening van toepassing. De vraag kan echter rijzen of strafrechtelijke handhaving tot de formele mogelijkheden is blijven behoren. De aan de glastuinbouwverordening ten grondslag liggende Hinderwet is immers op 1 maart 1993 komen te vervallen, evenals de vermelding van de betrokken bepaling van de Hinderwet in de Wet op de economische delicten. Bij het ontwerpen van de overgangsbepaling was er van uitgegaan dat het blijven gelden van de verordeningen ook meebrengt dat de betrokken strafbepaling zijn gelding blijft behouden voor zover het die verordeningen betreft. Dat is echter niet geheel zeker. Met de nu voorgestelde aanvulling van artikel XXII, zesde lid, wordt zeker gesteld dat strafrechtelijke handhaving mogelijk blijft.

Indien de voorschriften van de verordening niet worden nageleefd, leidt dit – ingevolge de via de nota van wijziging aangebrachte aanvulling – tot handelen zonder vergunning in het kader van de Wet milieubeheer, waartegen in elk geval strafrechtelijk kan worden opgetreden.

Ook is het noodzakelijk artikel 10.43 van de Wet milieubeheer (afvalstoffen) te wijzigen als consequentie van het aannemen van het bij de behandeling van het voorstel van wet tot wijziging van de Algemene wet bestuursrecht en de Bekendmakingswet in verband met implementatie EG-regelgeving ingediende amendement van de leden Van der Vaart en Koetje (Kamerstukken II 1993/94, 22 690, nr. 11). Dit amendement strekte ertoe om EEG-implementatie in het algemeen bij ministeriële regeling plaats te kunnen laten vinden. Artikel 10.43 van de Wet milieubeheer voorziet tot nu toe slechts in de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur EEG-regelgeving te kunnen implementeren.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders